

Arrest

nr. 212 379 van 16 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 april 2018 om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot herinschrijving in het bevolkingsregister.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op 19 januari 2010 gegrond werd verklaard.

Op 14 januari 2016 werd aan verzoeker een C-kaart afgeleverd.

Op 6 juni 2016 werd een voorstel tot schrapping van ambtswege gedaan, waarna verzoeker op 20 juni 2016 ambtshalve werd geschrapt uit de bevolkingsregisters.

Op 4 september 2017 vroeg verzoeker om terug in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst (verzoek om herinschrijving).

Op 7 september 2017 vroeg de gemachtigde aan verzoeker bewijzen van aanwezigheid in België voor de periode van 6 juni 2016 tot 'heden' in een schrijven dat op 8 september 2017 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, waarna verzoeker een aantal verklaringen van kennissen overmaakte.

Op 2 oktober 2017 vroeg de gemachtigde om bijkomende bewijzen van de aanwezigheid van de verzoeker in België, met name een geldig nationaal paspoort met overzicht van alle beschreven pagina's of bijkomende overtuigende bewijzen van zijn aanwezigheid in België in de periode van 6 juni 2016 tot 4 september 2017, in een schrijven dat op 26 oktober 2017 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoeker maakte hierop een kopie van enkele pagina's van zijn paspoort over.

Op 16 november 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van herinschrijving van verzoeker, die op 8 januari 2018 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Op 20 maart 2018 vroeg de gemachtigde bijkomende bewijzen van aanwezigheid van verzoeker in België.

Op 23 april 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van herinschrijving van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"A., R. Geboren te T., op (...) nationaliteit: Kirgizië

Betrokkene werd op 20.06.2016 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 04.09.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K..B. van 08,10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 06.06.2016 tot het aanbieden ter inschrijving.

De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dit zijn met name; verklaringen van derden (kennissen) waaruit zou moeten blijken dat betrokkene bij hen onderdak kreeg in bepaalde periodes en daar zou hebben verbleven: deze bewijzen voldoen niet gezien dit verklaringen zijn die op geen enkele wijze worden ondersteund door enig ander concreet bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België in de betwiste periode.

Het voorgelegde Kirgizisch paspoort met nummer (...) afgeleverd op 04.08.2017 te Kirgizië door de plaatselijke autoriteiten (SRS- "State Registration Service of the Kyrgyz Republic") bewijst evenmin zijn aanwezigheid op het grondgebied van België in de desbetreffende periode."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 19 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 39, § 7 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Schending van het artikel 19 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van het artikel 39§7 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Betrokkene werd op 20.06.2016 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 04.09.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 06.06.2016 tot het aanbieden ter inschrijving.

De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dit zijn met name: verklaringen van derden (kennissen) waaruit zou moeten blijken dat betrokkene bij hen onderdak kreeg in bepaalde périodes en daar zou hebben verbleven: deze bewijzen voldoen niet gezien dit verklaringen zijn die op geen enkele wijze worden ondersteund door enig ander concreet bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België in de betwiste periode.

Het voorgelegde Kirgizisch paspoort met nummer (...) (...) afgeleverd op 04.08.2017 te Kirgizië door de plaatselijke autoriteiten (SRS- "State Registration Service of the Kyrgyz Republic") bewijst evenmin zijn aanwezigheid op het grondgebied van België in de desbetreffende periode.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk

Terwijl,

Vooreerst niet kan betwist worden dat de verzoekende partij op het ogenblik dat hij vroeg aan de gemeente Izegem of aan de gemeente Oostrozebeke om opnieuw ingeschreven te worden, nog in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning;

Dat verder het vermoeden vervat in art. 39§7 Vreemdelingenbesluit begint te lopen vanaf de ambtshalve schrapping, zijnde 20-06-2016 (RvS 27 januari 2016, nr. 160.826);

Dat de verzoekende partij diverse verklaringen heeft overgelegd, waaruit blijkt dat hij op diverse plaatsen in Franstalig België verbleven heeft, na 20-06-2016;

Dat de verzoekende partij niet inziet waarom deze stukken niet in aanmerking worden genomen, evenmin als het Kirgizische paspoort, dat slechts werd afgeleverd op 04-08-2017, waaruit niet blijkt dat de verzoekende partij het land zou verlaten hebben;

Dat, moest de verzoekende partij het land verlaten hebben en een ander land zijn binnen getrokken, dit zou blijken uit de uitgaande en ingaande stempels die aan de grens worden gezet; Dat het overigens voor een man van Kirgizische nationaliteit, onmogelijk is om zonder paspoort, naar een ander land te trekken en daar te verblijven;

Dat er tussen 04-08-2017 en 04-09-2017, uiteraard minder dan een jaar ligt;

Dat het bestuur niet kan eisen dat het bewijs zou worden geleverd van een ononderbroken verblijf op het grondgebied gedurende de periode 20-06-2016 tot en met 04-09-2017, maar enkel het bewijs dat gedurende de geviseerde periode de vreemdeling het grondgebied niet langer dan een jaar heeft verlaten (RvS 24 december 2015, nr. 159.390);

Dat in casu verschillende mensen getuigen dat de verzoekende partij gedurende de periode 20-06-2016 tot 04-09-2017 in België heeft verbleven o.m. S.S. die bevestigt dat de verzoekende partij bij hem verbleef vanaf 01-12-2016 tot 01-02-2017;

Dat hieruit volgt dat het onmogelijk is dat de verzoekende partij gedurende meer dan een jaar in het buitenland zou verbleven hebben, nu er minder dan een jaar ligt tussen 20-06-2016 en 01-12-2016 en tussen 01-02-2017 en 04-09-2017;

Dat nog anderen bevestigen dat de verzoekende partij gedurende de betwiste periode in België verbleef;

Dat de verzoekende partij ervan uit gaat dat hij het bewijs van zijn verblijf in België met alle middelen van recht kan bewijzen, getuigen daaronder begrepen;

Dat aldus de in het middel aangehaalde wetsbepalingen worden geschonden door de bestreden beslissing;”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet, en wordt uiteengezet dat verzoeker het recht op terugkeer zoals bepaald in dit artikel heeft verloren, nu bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet worden vastgesteld dat verzoeker het Rijk langer dan de toegestane termijn van een jaar heeft verlaten. Daarbij wordt gewezen op de ambtshalve schrapping van verzoeker op 20 juni 2016, en op het feit dat overeenkomstig artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit de vreemdeling die ambtshalve werd geschrapt, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de verklaringen van derden die verzoeker heeft voorgelegd niet voldoen omdat ze op geen enkele manier worden ondersteund door enig ander concreet bewijs van verzoekers persoonlijke aanwezigheid in België, terwijl het voorgelegde paspoort, afgeleverd op 4 augustus 2017 te Kirgizië door de plaatselijke autoriteiten, evenmin verzoekers aanwezigheid op het Belgisch grondgebied bewijst in de desbetreffende periode. Verzoeker bespreekt de motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet,

precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, namelijk artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk. (...)”

Artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

In casu blijkt uit het administratief dossier, en wordt ook niet door verzoeker betwist, dat verzoeker ambtshalve werd geschrapt uit het bevolkingsregister op 20 juni 2016, en dat hij op 4 september 2017 heeft verzocht om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Uit de samenlezing van bovenstaande bepalingen blijkt dat de gemachtigde terecht kon veronderstellen dat verzoeker vanaf zijn ambtshalve schrapping uit het bevolkingsregister, dus vanaf 20 juni 2016, het land had verlaten, en kon vaststellen dat verzoeker een jaar na deze datum zijn recht op terugkeer in het Rijk heeft verloren, tenzij verzoeker kon aantonen het land niet gedurende meer dan een jaar te hebben verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde verzoeker herhaaldelijk heeft verzocht om stukken voor te leggen waaruit zijn aanwezigheid in het Rijk kon blijken. Zo werd verzoeker met name verzocht in een schrijven van 2 oktober 2017, dat hem op 26 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, een duidelijke kopie over te maken van zijn geldig nationaal paspoort met een overzicht van alle beschreven pagina's, of bijkomende overtuigende bewijzen van zijn aanwezigheid in België in de periode van 6 juni 2016 tot 4 september 2017. Verzoeker legde daarop verklaringen voor van kennissen die beweren verzoeker onderdak te hebben geboden in de periode juni – augustus 2016, december 2016 – februari 2017, en 10 april 2017 – 30 juni 2017, evenals twee verklaringen waaruit blijkt dat verzoeker op 3 april 2017 een terugbetaling in cash zou hebben ontvangen en begin augustus 2017 zelf een terugbetaling zou hebben gedaan. Daarnaast maakte verzoeker een kopie over van enkele pagina's van zijn paspoort, uitgegeven in Kirgizië op 4 augustus 2017, waaruit geen in- of uitreisstempels blijken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het arrest nr. 159.390 van de Raad van State, waarnaar verzoeker verwijst, dateert van 31 mei 2006 en geen betrekking heeft op een gelijkaardige kwestie. Verzoeker kan inhoudelijk wel worden gevolgd waar hij stelt dat het bestuur slechts een bewijs kan vereisen dat verzoeker het grondgebied niet langer dan een jaar heeft verlaten (onder meer RvS 11 januari 2000, nr. 84.588). In zoverre verzoeker uit de bestreden beslissing lijkt te begrijpen dat van hem werd verwacht het bewijs te leveren van een ononderbroken verblijf gedurende de periode van 20 juni 2016 tot en met 4 september 2017, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt vermeld dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 6 juni 2016 tot het aanbieden ter herinschrijving, hetzij tot 4 september 2017. Daarbij wordt echter nergens vereist dat verzoeker voor deze periode, die langer dan een jaar bedraagt, een ononderbroken verblijf zou moeten aantonen, terwijl in de laatste paragraaf van de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het verlies van het recht op terugkeer door een afwezigheid van meer dan een jaar, en wordt gesteld dat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet worden vastgesteld dat verzoeker het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten.

Met betrekking tot de voorgelegde verklaringen over verzoekers aanwezigheid in België stelt verzoeker niet in te zien waarom deze stukken niet in aanmerking worden genomen. Hij wijst daarbij in het bijzonder op de verklaring van S.S., die had aangegeven verzoeker van 1 december 2016 tot 1 februari 2017 te hebben gehuisvest, en meent dat hieruit volgt dat verzoeker onmogelijk tussen 20 juni 2016 en 4 september 2017 meer dan een jaar in het buitenland kan hebben verbleven. De Raad wijst er echter op dat verzoeker hiermee de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat deze verklaringen

niet kunnen worden aanvaard omdat zij geen enkele bewijswaarde hebben, nu deze verklaringen op geen enkele wijze worden ondersteund door enig ander concreet bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België in de betwiste periode. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij meent dat hij het bewijs van zijn verblijf in België met alle middelen van recht kan bewijzen, getuigen daaronder begrepen, acht de Raad het, gezien het mogelijk gesolliciteerde karakter van verklaringen door kennissen, niet onevenredig van de gemachtigde om naast loutere verklaringen tevens andere concrete elementen te vereisen die verzoekers aanwezigheid in het Rijk kunnen bevestigen.

Ook wat het voorgelegde paspoort van verzoeker betreft, acht de Raad de motivering in de bestreden beslissing dat dit paspoort, afgegeven te Kirgizië op 4 augustus 2017, verzoekers aanwezigheid in België in de desbetreffende periode evenmin bewijst, niet onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad wijst er met verweerder op dat de aflevering van dit paspoort dateert van meer dan een jaar nadat verzoeker ambtshalve werd geschrapt. Ongeacht of verzoeker zich inderdaad, zoals hij in het verzoekschrift beweert, zonder een paspoort niet naar een ander land zou kunnen begeven, laat de vaststelling dat zich in dit paspoort geen in- en uitreisstempels zouden bevinden dan ook niet toe te besluiten dat verzoeker in het jaar volgend op zijn ambtshalve schrapping het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft. Verzoeker heeft voor deze periode van een jaar volgend op de ambtshalve schrapping van 20 juni 2016 geen paspoort voorgelegd, zodat geen informatie beschikbaar is over eventuele uitreisstempels in deze periode. In dat opzicht wijst de Raad nog, met verweerder in de nota, op een e-mail van de gemeente Izegem aan de gemachtigde van 27 oktober 2017 die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat verzoeker beweert zijn oude reispas verloren te hebben.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 19 van de Vreemdelingenwet of van artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet.

Waar verzoeker ten slotte nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, laat hij na uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES